

Pád zeppelinů

Bonhamovy bicí, Hendrixovo sólování, Barettova psychodelie, Watersovy skřeky, Cobainovy excesy, dunivé linky táhnoucí se z basy Geddy Leeho, Beatles, Zombies, Doors, chlast, drogy, ženský, nikdy nekončící mejdan, skvělý život, vzdor, The Who a moje generace. A tony dalších věcí. Prostě rock'n'roll.

Všechna tahle nádhera se otiskla i v nás. Skoro každou sobotu po osmé večerní se okenní tabulky okolních devíctých rezidencí rozklepaly pod nápořem decibelů detoucích se skrze chatrné zdi domku, jenž patřil realitní kanceláři Vojtova otce. Aleluja rodičům, kteří mají pochopení pro muzikantské vášně svých ratolestí.

„Go, Johnny, go, go, Johnny, go, go, go!“ vyřvával Vojta do mikrofonu, a z pusy přitom plival vlasy, které měl delší než většina holek ze třídy. S Honzou jsme mu oba nadšeně sekundovali: on třískal do bicích jak pominutý, já vleže trhal struny basové kytary. Hudba Chucka Berryho nikdy nebyla rychlejší a kvílivější.

„Kurva, to bylo skvělé!“ zvolal Honza po odeznění posledních tónů a oči mu zářily.

A měl pravdu. Všechno bylo jednodušší, než jsme čekali. Za celou naši kapelou stál Vojta a elektrická kytara, již

obdržel k narozeninám. Já s Honzou jsme se pro tu myšlenku rychle nachlili: *prásk, prásk*, už jsme měli bicí a basovou kytaru.

„To teda – do hajzlu – skvělý bylo!“ zvedl Vojta ve vítězném gestu kytaru nad hlavu a otočil se ke mně. „Zvedej se, ty pako, už jsme hráli dost, zajedem si někam pro trochu chlastruňku. A jídla – mám pěkný hlad.“

„Jasný, kapitáne!“ vymrštil jsem se do pozoru a dodal: „A co dřív sežrat tu husu, co je tam v tom pekáči?“

„Na tu se vyser, dyť víš, že je tohle firemní bejvák. Fotřík říkal, že si ji tam dala jedna ženská vod něj a zejtra si pro ni přijde. Jestli s ní něco provedeš, udělám ti vazektomii ččkovou strunou.“

Venku už byla tma. Teplá, příjemná, nevtírává tma bratříčkůjící se s pouličními lampami, světlý z obýváků, v nichž zaprděnci žijí své nudné životy, i světlomety aut. Nastoupili jsme do stošestnáctky a dojeli na Dejvickou, kde jsme u místní levné paní Vietnamcové nakoupili haldy podřadného jídla a mozkové buňky ničícího vína. Cestou zpět do naší bašty nevázaného veselí jsme do sebe stihli nalít každý po litru krabicového. V rozverném náladě jsme se pak stávilí ještě v hospůdce páté cenové, kde o zákazu nalévání nezletilým věděli asi tolik, co o psaní haiku, sedli jsme si k volnému stolu a objednali tři piva.

„Čumte na ně,“ praštil mě po chvíli Honza do žeber víc, než bylo k upoutání pozornosti zapotřebí, „támhle vzadu.“

Seděly tam tři mladé pankáčky, dvě měly číro, ta třetí z půlky vyholenou lebku. Byly nádherné. Alespoň v tu chvíli se mi tak zdály. Tři revoluční víly v roztrhaných punčocháčích, sedmnáctileté princezny noci s prsty zažloutlými nikotinem a útrokami plnými tuzemáku. Tři existence bez budoucnosti: *no future*.

„Jdu na ně, jo? Nějak se k nim veřu a vy pak přijďte za náma,“ řekl Honza, z něhož se v opilosti vždy stává okouzlující donchuán. „Nakecáme jim, že jsme kapela, jasný?“

„Vole,“ zavrtěl Vojta nesouhlasně hlavou, „my přece kapela jsme!“

Honza se zarazil a chvílku civěl do zdi.

„No jo vlastně: my kapela jsme!“

Obličej se mu rozzářil.

S napětím jsme sledovali, jak přistupuje k jejich stolu a něco říká. Na nepatrný, zoufalý zlomek vteřiny nás ovládla beznaděj, pak se ale unisono rozezvonyly tři holičičí hlasy.

Vydechli jsme úlevou. Netrvalo to ani minutu a už na nás všichni čtyři rozjařeně mávali, at jdeme za nimi. Při klopýtání tam jsme na sebe s kamarádem ve zbrani významně mrkli.

„Nazdar,“ zahlaholil Vojta, „jmenuju se Sid Ešus.“

„A já Džimy Pejč,“ doplnil jsem skromně.

Další salvy smíchu.

Vojta se rozvalil na lavici, kde už seděl Honza, a holičku, již objal kolem pasu, si tím *de facto* zabral pro sebe. Já jsem se podíval na tu, co na mě zbyla, a posadil se vedle ní. Viděl jsem ji trochu dvojmo, a přece jsem byl spokojen. Někdo by mohl soudit, že s půlkou vyholené hlavy a patkou přes oko vypadá bezmála jako Adolf Hitler, leč ne tak já... navíc jsem tenkrát nosil stejný účes, akorát stranově převrácený.

Can I sit next to you, girl? Can I sit... can I sit... can I sit? Jasně, Bone, jasně, vole, že můžet.

„Vy prej máte kapelu, jo?“ zachrčela na mě má kráska hlasem rezavé motorové pily.

„Jasně,“ vydechl jsem, snaže se potlačit zděšení z jejího metalového *growlingu*, „a že nám to šlape. Ztělesněný šedesátý. To, co my, už dneska žádá z těch mladějšej kapel nehraje.“

„Sakra, to jste fakt tak dobrý?“

„Se ví, že jsme!“ praštil Vojta naoko rozzlobeně pěstí do stolu. „A já jsem *frontman*. Drtím kytaru a zpívám.“

„Úžasný,“ vydechla obdivně jeho anarchista, která měla kolem očí větší stíny než upír z Nosferatu, a jala se po něm plazit.

My ostatní jsme od nich s úšklebkem odvrátili zraky.

„Hele,“ rozesmál se Honza a ukázal na naše účesy, můj a mého objevu, „vy dva byste dali dohromady jednoho člověka!“

Nejspíš nezamýšlenou dvojsmyslnost jeho výroku jsme zažehnali tím, že jsme se s dívkou začali líbat. Honza s tou svojí nezůstali pozadu, a u našeho stolu tak bylo po chvíli víc mlaskání a slinění než na setkání hladovkářů, mezi něž vhodí vepřový steak. Nevím, jak dlouho jsme tam takhle seděli, možná pár minut, nebo hodin, těžko odhadnout. Ze zábavy nás vytrhla sešlá servírka s prsy až na břichu (dekolt měla proklatě nízkou!), která se vynořila z kouřového oparu lokálu a vyštěkla na nás tak, že se jí na hlavě zakymácel odbarvený drdol.

„Tak vobjednáte si ještě něco, nebo se tu budete jenom vocumlávat?“

„Máme na výběr?“ neodpustil si poznámku Honza.

„Nech si to, jo,“ vyprskla na něj, „taky bych na vás mohla zavolat fyzily. Je mi jasný, že vosumnáct vám ještě nebylo!“

„To asi nemohla,“ opáčil Honza, „protože jste nám nahla už dost.“

„Co si to dovoluješ, ty cucáku?“

„Klídek,“ konejšil jsem tu ženu, „my zaplatíme. Jen nám, prosím, doneste lístek od táhletoho stolu. Jo, tam jsme my tři předtím seděli.“

Zprážila mě pohledem a vydala se k označenému stolu pro naši zapomenutou útržku.

„Co děláš, vole?“ zasyčel na mě Nosferatu. „Začínala bejt prdel!“

„Jo,“ přikývl Vojta se zoufalým výrazem volajícím po kbelíku.

„Teď teprv bude sranda!“ mávl jsem rukou a zvedl se. „Zdrháme!“

Vyběhli jsme z hospody a prchali temnou ulicí pryč. Za námi se nesl křik běsnící hostinské a s námi opilý smích.

Run like hell!

Šťastně to časy.

I když ty uvnitř naší zkušebny pokračovaly jen pro ně které z nás. Jmenovitě pro Honzu a tu jeho. Vycházeli spolu do patra po schodech, tedy spíš se v objetí plazili, stupínek po stupínku, a jazyky si přitom prozkoumávali dutiny. Vojta se konečně rozběhl někam vyzvracet, i Nosferatu za chvíli odpadl. Já jsem se se svou krasavicí znovu začal líbat, jenže pak mě málem poblila, tak tak že to stihla na záchod. Trpělivě jsem čekal. Pak se mi zdvihl žaludek z čvachtavých zvuků doléhajících k mým uším a ulehl jsem raději na zem a usnul bezesným spánkem.

Probudil jsem se a bolel mě celý člověk. Ze své nepohodlné horizontální polohy jsem zjistil, že ležím v kabelech, hned pod pohovkou, na níž chrápal Vojta se svým upírem. S rozmazaným make-upem vypadala za světla ještě děsivěji, skoro jako Gene Simmons po náročné koncertní šňůře.

Od dřezu v kuchyňce se ozývaly zvuky narušující ospalé ranní ticho. Zaostřil jsem a zahlédl míhající se patku, jak si dělá kafe.

„Proboha,“ problesklo mi hlavou, „s touhle stvůrou jsem se včera – nebo dneska – vykouš? Nenávidím tě, ty proklatej nápoji z uhlíků a hydroxylovejch skupin, nenávidím tě za to, že ve mně v zárodku udušíš každěj záblesk zdravýho úsudku a studu! Nemůžeš jim jen trošku dopřát slechu?“

Je to jen náhoda, jednou vlevo, jednou doprava, není peklo, rájská zahrada, je to jenom tvoje povadha...

Sakra!

Rozhodl jsem se raději předstírat, že spím. Z předstírání se posléze stala realita a já se znovu probudil, až když už ve zkušebně zbyli jen Vojta s Honzou. Oba nade mnou seděli a vypadali, že o něčem přemýšlí.

„Holky jsou pryč?“ ujistil jsem se nervózně.

„Jo,“ odpověděl Vojta.

„Musely domů,“ dodal Honza. „Ta tvoje tě chtěla vzbudit, ale vymluvil jsem jí to. Řek jsem jí, že když tě takhle v kocovině někdo vzbudí, tak seš nerudnej a sprostej. Nechala ti ale svoje číslo.“

„Chvála Satanovi,“ vydechl jsem ironicky. „Jsem měl strach, že si s ní budu muset povídat. Proč mě včera nikdo z vás nezastavil?“

„Dyt' jsme byli všichni stejně opilí.“

„A to zas jo.“

„Ale já dopad moc dobře,“ liboval si Honza, „na rozdíl od vás dvou tragédů byla ta moje hezká i za střízliva. A hele, úplně bych zapomněl: domluvil jsem s ní, že nám příští tejdén zařídí koncert v Jetu. Její brácha tam dělá pořádatele.“

„Fakt?“ vykukil jsem oči. „To je ňůňo! Slyšels, Vojtěchu? Koncert! Konečně! Co ti je, že tak mlčíš? No tak tam přijdou ty holky. Chápu, že tu svoji už asi vidět nechceš, já tu mou taky ne, ale koncert, vole. Koncert!“

„Ta je mi ukradená, i když ta tvoje byla vošklivější než moje.“ neodpustil si rýpanec Vojta. „Tady jde tedka vo tohle.“

Sklonil se a zpoza gauče vytáhl pekáč s nechutnou směsíci obsahu svého žaludku a kachního masa.

Nevydržel jsem to a rozesmál se. Vojta po mě šlehl zlým pohledem a řekl:

„Fotr mě zabije. Ta ženská si pro to má za chvílku přijít.“

„No tak na mě tak nečum,“ vyjel jsem na něho, „mimo chodem tou éčkovou strunou bys měl ztrestat svoje geni-tálie – to tys tam nablil.“

„Nedělej Zagorku, Vojto,“ přidal se ke mně Honza, „tak to prostě vyklopíme někde venku, pekáč vymyjem a řeknem... co já vím, třeba, že to sežral pes.“

„Pes?“

„To je jedno, pes, prase, hovnivál, slon, někdo nás tu navštívil a na vodítku si přived zvěře, který zvrhlo ten pekáč. My jsme to nechtěli vyhazovat, tak jsme to dali tomu čoklovi sežrat.“

„Tý vole, byla to celá kachna. Se spoustou zelí!“

„No tak to byl ten pes vlkodav! A už nemel, lepšího nic nevymyslíme. Jdem to vyhodit a umejt.“

Ta chabá historka nás stála povinnou dávkou křiku Vojtova otce zakončenou bezmocným povzděchem. Jeho to zase stálo jedno pozvání na kachnu do čínské restaurace, kteréžto majitelku pozvraceného pekáče stálo střevní potíže.

Nakonec se vše urovnalo... A i kdyby ne, nám už to bylo jedno. Blížil se náš koncert.

Koncentrovanéj Orgasmus Neskutčně Coolově Enormního Rockovýho Turňanu.

Že je tohle blbost? No a co!

Na naši performanci jsme se důkladně připravili. Znám sobili jsme dávky cigaret a alkoholu. A také jsme trochu cvičili. Den před koncertem jsme sestavili *setlist* písniček, které budeme hrát. Všechny byly převzaté, ale co na tom? Měl to být náš první koncert, od zatím neznámé skupiny nemohl nikdo očekávat zesilovače napěchované vlastním repertoárem.

V den *D* jsme se po krátkém zkoušení přesunuli i s nástroji do Jetu. Vyhlížela nás tam už Honzova holka a hned nás představila svému bratrovi. Se žoviálními úsměvy jsme mu poděkovali za příležitost. S Vojtou jsme byli moc rádi, že nikde kolem nevidíme své „frajerky“.

Pak už jsme vystoupili na pódium a pustili se do ladění nástrojů. Zvukař byl arogantní kretén chovající se, jako bychom něčemu nerozuměli. Zrovna když se dohadoval s Vojtou o to, že nemáme zpěváka s volným rukama a oni zase stojan na mikrofon, v nepočteném publiku, z větší části složeném z našich spolužáků, jsem vedle Honzovy holky zahlédl její dvě kamarádky. Nejdřív jsem odvrátil zrak, aby nepoznaly, že jsem si jich všiml, při druhém letmém pohledu jsem se však uklidnil: došlo mi, že jsou jako dělo a je dočista jedno, jak moc okatě na ně civím.

Vojta se zvukařem konečně uvázal mikrofon kolem jednoho trámu tak, že se do něj dalo zpívat, a naše rocková nálož mohla vybuchnout.

Odpálili jsme to zrychlenou *Twist and shout* od Beatles. Vojta řval, co mohl, Honza bušil do bicích, jako by na

každém činelu i bláně byl vyobrazen obličej naší učitelky na němčinu, a já si šmrdlal svou basovou linku *tam-tam-tam-tam-ta-da-tam-da-dam-dam*. Na chvílku jsem přestal, když jsem zakopl o kabel a svalil se na zem, ale pak jsem i vleže jel statečně dál.

Show must go on!

Ke konci písničky jsem se postavil na nohy. Ten pocit, co mě ovládl při pohledu do sálu, byl neskutečný. Publikum reagovalo naprosto neuvěřitelně, úplně nás šokovalo, něco takového jsem si nepředstavoval ani v těch nejdivočejších snech: většina se rozešla někam po klubu a hrstka našich spolužáků, co pod pódiem zůstala, skoro ani nezatleskala.

Říká se tomu zpětná vazba. Jako by někdo bezohledně strhl závoj ze zrcadla pravdy. Zaraženě jsme dohráli náš set, který jsme jen tak mimochodem zkrátili o pár písniček. Nevím, pro koho to byla větší muka, zda pro nás, nebo pro unylý hlouček setrvávající v hledišti. Mumlavě jsme se rozloučili, zapadli do šatny a mlčky si tam dřepili. Byli jsme unavení a skleslí.

Potom vstoupil dovnitř pořadatel, bratr punkerky, a pravil do ticha s vážnou tváří:

„Heleďte se, hoši, já vás nikdy předtím neslyšel a ségra tvrdila, že jste dobrý. My tady dáváme prostor komukoli, kdo zvládne aspoň jednu stupnici, čímž bych si ve vašem případě nebyl tak jistej. Vážně, nechci se vás dotknout, osobně proti vám nic nemám. Pro mě za mě si hrajte dál, propříště ale prosím o trochu víc sebereflexe. Sorry.“

Odešel a dveře se za ním zavřely. Jak ty fyzické, tak ty pomyslné do světa, kde slovo život dostává nový rozměr.

Kámo, tenhle zeppelin spadnul z nebe dřív, než se stačil aspoň trochu prolítnout.

Vstal jsem a abych se uklidnil, vydal jsem se váhavým krokem s lahví tuzemáku v ruce hledat svou pod obraz stárou polovičku, co má holou opačnou půli lebky než já.

Snad mě ještě bude chtít. Vem to čas, že krásy moc nepobrala. Chybí mi jen pár loků na to, aby mi to bylo fuk.

No future – znáte to.